

sætter overmaade højt — det vejer selvfølgelig ikke meget —, en Mand, som ogsaa det radikale Parti paa Rigsdagen og udenfor Rigsdagen sætter overmaade højt, nemlig Forstanderen for Dalum Landbrugsskole, Th. Madsen-Mygdal. Han har skrevet en Artikel om Brødspørgsmaalet, og det ses i Indledningen af denne Artikel, at den har ligget nogle Dage, inden den blev offentliggjort. Jeg skal selvfølgelig ikke komme ind paa en Undersøgelse af, hvad Anledningen kan have været til, at den ikke straks blev optaget. Bladet har sandsynligvis ikke haft Plads. At det skulde være, fordi den først skulde fremkomme, efter at denne Debat var slutet, tør jeg ikke sige noget om. Der er altsaa i dette Blad en Artikel, i hvilken Forstander Madsen-Mygdal paa det kraftigste tager Redaktionen i Skole for de Udtalelser, som er fremkommet fra den om Brødspørgsmaalet. Han siger bl. a. — jeg maa maaske med den højterede Formands Tilladelse oplæse noget af Artiklen —: „I hvert Fald virker det overraskende, at Redaktionen finder det betimeligt at beskyldte de rugdyrkende Landmænd for at ville udnytte den ved Krigen fremkaldte Nødstilstand for de fattigste i vort Folk til sidste Hvid. Og det forbavser mig, at Redaktionen ikke besidder mere Kendskab til de faktiske Forhold, end at den tør skrive: „Men Brødkornet skjuler sig. Man gemmer det for at aagre med det, og nu, da man ikke kan faa Lov dertil, vil man slet ikke sælge“. Saa fremhæver Madsen-Mygdal, at det er baade forstaaeligt og tilgiveligt, at en stor Del af Bybefolkningen har den Opfattelse, at høje Kornpriser betyder gode Tider for Landbruget. Thi saaledes har det været en Gang, selv om det ganske vist ligger mange Aar tilbage i Tiden. Det overses, at dansk Landbrug nu i højeste Grad er kornforbrugende, og at hele Produktionen trues paa det alvorligste, hvis denne Tilførsel af Korn standses. Af alt det, vi selv avler og indfører fra Udlandet af Korn og Foderstoffer, forbruger Landboerne over 90 pCt., medens kun omtrent en Tolvtedel bruges af Bybefolkningen. Saa siger han endvidere: „Saa længe det kun er et Prisspørgsmaal, er det økonomiske Tab ved høje Kornpriser derfor meget større for Landbruget end for de andre Erhverv. Det virkelige Forhold er dette, at den Rug, der nu er tilbage, er dyrket til Foderbrug eller til Ombytning med Foderkorn, og at den er saa haardt tiltrængt til denne Anvendelse,

at de paagældende Landmænd med Fordel kunde betale 5—6 Øre pr. kg ind i Statskassen eller Hjelpekasserne, hvis de blot derved kunde opnaa Tilladelse til at fodre deres egen Rug op til deres egen Besætning. Ikke fordi Besætningen i Øjeblikket kan betale en saa høj Pris for Foderet, men fordi det er et økonomisk Livsspørgsmaal at vedligeholde Besætningen, navnlig i alle Gaardmands- og Husmandsbrug. Det virkelige Forhold er endvidere dette, at medens den danske Rug eksproprieres til en Pris, der ligger langt under, baade hvad udenlandsk Rug og hvad Majs til Svinefoder koster, saa tillader man Møllere og Bagere, for hvem Amtmændene nu stilles til Disposition, at tage den Pris for Mel og Brød, der passer dem, og naar Landmændene henvender sig til Møllerne for at faa det til Menneskeføde ubrugelige Affald af deres egen Rug, saa maa de betale Priser for dette Affald, som endog er højere end selve Rugens Pris“. Han siger videre: „Der er desværre ikke Tvivl om, at Tilstanden allerede nu for mange mindre bemedlede baade i By og paa Land er saaledes, at en Reduktion af Priserne paa mange Livsformødenheder haardt tiltrænges. Men med hvilken Ret paalægger man nu de Landmænd, som tilfældigvis endnu har Rug siddende i Laden, at betale alle Omkostningerne, samtidig med, at de altsaa nu skal benævnes som Aagerkarle? Hvorfor skal de ikke-rugdyrkende Landmænd eller de større Ejendomsbesiddere, som for længe siden har aftærsket og solgt deres Rug, eller hele den mere velhavende Befolkning udenfor Landbruget ikke tage Del i Omkostningerne? Der er sikkert i alle Kredse den bedste Villie til at yde Hjælp til de mange, som i særlig Grad maa døje ondt i disse Tider; men desto urimeligere er det at ville gaa udenom hele Samfundets Fælleskasse, naar denne Hjælp skal tilvejebringes“.

Jeg beder ærede Medlemmer, naar De altsaa ikke vil lytte til min og mine Partifællers Røst, at lytte til denne Røst fra en Mand, som staar i en fremragende Stilling, og som De plejer i allerhøjeste Grad at regne med. Jeg tror, det er tilstrækkeligt til at vise, at den Stemning, der ude i Landet er imod Maksimalprisen, den Stemning, vi her har søgt at give Udtryk, ogsaa har Rod i Kredse, som staar den høje Regering og det radikale Parti meget nær. Den ærede Forfatter vender sig saa til Socialdemokraterne og siger: „Det er vistnok i god Overensstemmelse med Socialdemokratiets Opfattelse, at man